

Tar Károly

Fehér fényt csiholok

versek

Debrecen
2007

Tar Károly

Fehér fényt csiholok

Tar Károly
Fehér fényt csiholok
v e r s e k

Szerkesztette:
T. Szoboszlai Katalin

C Tar Károly

ISBN

A nyomdába adás ideje: 2006. november

Készült:
A Nyomdaipari Szolgáltató KKT nyomdájában
Debrecenben

Fehér fényt csiholok

Fehér fényt csiholok
a sötét erdőben,
illatot kergetek
virágzó mezőben,
csendesen sikongok
kifeszült keresztén,
a mennyekekbe nézek
megvakult szemekkel,
kezemet szorítom
könyörgő ökölbe,
megmártom magamat
vétkező gyönyörben

Nem tudok én már

Nem tudok én már
csak veled maradni,
kitépett titkok közt
ajkadhoz simulni

Nem tudok én már
csak fényben lebegni,
kéjes kacagásod
sikongva felszedni

Nem tudok én már
csak könnyet ejteni,
a hullajtott percet
szüntelen keresni

Nem tudok én már
csak téged szeretni,
mennyei szépségben
csókodat ölelni

Nélküled a szél se rezzen

Nélküled a szél se rezzen,
nem kacag a napsugár,
köd borítja be a tájat
s feljajdul a rózsaszál

Ám a lombok meghajolnak,
mikor reggel arra jársz,
ezüst harmat hull az égből
s lenge léptű lesz a nyár

*

Nélküled a fény se ragyog,
csak a bánat füstje száll,
felhők futnak a föld felett
s árnyékos lesz majd a nyár

Ám a csillagok kigyúlnak,
mikor álom hull reád,
édes gyönyört teregetnek
s ringatják az éjszakát

*

Nélküled a szív se dobban,
nem ölel a forró nyár,
szél kavarja fel a csendet
s rám borul a némaság

Ám a szavak fölröppennek,
mikor ajkad csókot ad,
táncra kelnek a napfényben
s ölbe kap egy rózsaszál

Nélküled a vágy se ébred,
kihalnak a lakomák,
csend zokog a kis szobában
s a fájdalom muzsikál

Ám a tücsök is dalra kél,
mikor bimbót bont a nyár,
mikor kebled kacagásán
mosolyog a holdvilág

*

Nélküled már üres minden,
tarlón fut a tépett nyár,
széthasadnak a nappalok
s kárognak az éjszakák

Ám a remény is felvirrad,
mikor álmaimmal szállsz,
kicsordulnak a könnyecseppek
s mámort szül a délibáb

Még most is emlékszem

Még most is emlékszem
a halkuló csendre,
ahogy ágyat bontott
a kuncogó este.
A szellők szárnyain
csöndben fölénk hajolt,
bizsergőn ránk lehelt,
félve arcon csókolt.
A vágyaink lassan
egymáshoz simultak,
kóstolgatták egymást,
néha sikoltoztak.
Nem tudtuk, milyen szép
ez a csendes este,
csak szálltunk könnyedén,
mint a tarka lepke.
Bolyongtunk egymásban
és faltuk a gyönyört,
ölegettük egymást
a csillagok fölött.
De az öröm csúcsán
ránk virradt a hajnal,
báméskodó fényben
mosolygott az ajkad

Hiába hull a levél

Hiába hull a levél
az öreg tölgyfáról,
ott szorong a remény
a kopasz faágon

Hiába hull az idő
a testetlen vágyból,
szépséget meríték
sápadt holdvilágból

Hiába hull a könnyem
két szemem sarkából,
csokrot kötök neked
ezer szál virágból

Bámulom a düledt csendet

Bámulom a düledt csendet
a dús lombú fák alatt,
emlékekkel takargatom
a csúnya, rongyos álmokat

Vágyaimból nem maradt már,
fölfalta a szerelem,
csak ködfoltok hömpölyögnek
a csillagtalan egeken

Az arcodat nézem

Az arcodat nézem
és magam keresem,
látom, ahogy takargatod
a hideg őszi szeleket

Megállt az idő,
csak a csend lebeg,
alszanak a fáradt vágyak,
mint a ködbe bújt hegyek

Az arcodat nézem
és magam keresem,
látom, ahogy felém nyújtod
törékeny, tiszta kezedet

Tudod-e, hogy hányszor mondtam

Tudod-e, hogy hányszor mondtam,
te vagy az én kedvesem,
neked szedek minden reggel
fényben fürdő percekét,
neked mondok szép szavakkal
versbe öntött vágyakat,
neked mondom el először
éjszakai álmomat

Neked mondom, hogy szeretlek,
hogy csak téged kereslek
és fecsegő tengerparton
én csak téged ölellek,
neked szedek akácfáról
tisztá fehér virágot
és egy csókért neked adom
ezt az egész világot

Bolyongtunk az esti csendben

Bolyongtunk az esti csendben
és hallgattuk a szív szavát,
vágyainkkal átöleltük
a hozzánk bújó éjszakát

Nem törődtünk a világgal,
csak csüngtünk egymás mosolyán
és néztük ahogy ránk kacsintott
a boldogtalan holdvilág

A csillagok csilingeltek
és sóhajtozott fent az ég,
valahol a messzeségben
már dalra kélt egy kósza szél

Hiába ütnek ránk

Hiába ütnek ránk
jámbor arcú égen,
kopognak szüntelen
a vesztett remények,
hiába ölelnek
az illatos évek,
roskadnak a földre
a csábos szépségek,
hiába hasadnak
a fénylő hajnalok,
nyelik az átkokat
hullámozó habok,
hiába gyógyulnak
a szétfosló sebek,
gyűjtanak csillagot
a krisztusi egek,
ott sötétlik a múlt
a hallgatag csendben,
a lelkünkre hulló
esti félelemben

Földönfutó lett az álmom

Földönfutó lett az álmom,
nincs hazája, kedve se,
alkonyatban gyáván fetreng
a fénytelen földeken

Bár szeretne messze szállni,
átkarolni hegyeket,
fölfesteni az egekre
krisztus-szülte szenteket

Belebújni az estébe
csók csókolta szelíden,
elsuhanni a felhőkkel
boglyát hordó szeleken

Megszórni a vágyak tüzét
izzó ajkú sereggel,
harmatokban heverésző
friss illatú füvekkel

De sikoltó sóhajában
az elmúlás kesereg,
görcsbe nyúló hajnalokon
bimbótlan a szerelem

Vajon meddig bírom?

Vajon meddig bírom
a feszülő csendet,
a zuhogó zajban
szerte hulló rendet,
a ködöt, a kételyt,
a ránk rontó rémet,
a semmibe hulló
elfáradt estéket?

Vajon meddig bírom
a könnyező könnyet,
az ajkamra fagyott
száműzött szépséget,
a létet, a férget,
a hamis szentséget,
kufároknak adott
fájó örökséget?

Vajon meddig bírom
a meztelen eget,
véres csillagokon
csüngő gyermekeket,
szelet, a szenteket,
a hitetleneket,
a lesben tanyázó
parázna perceket?

Vigyázz magadra, vigyázz nagyon

Vigyázz magadra, vigyázz nagyon,
nehogy pokoltűz gyűjtson csillagot,
nehogy béna szavak törjék a csendet,
kihűlt csókok közé sodorják a lelked

Vigyázz magadra, vigyázz nagyon,
nehogy ostor csapja a vágyad agyon,
nehogy fáradt sólyom keltse a napot
és gyötrelmek könnye mossa az ablakod

Vigyázz magadra, vigyázz nagyon,
nehogy fényt keress a tiszta havon,
nehogy ölbe kapd a mézes szalagot
és zsombékosba húzd a csupasz holnapot

Vigyázz magadra, vigyázz nagyon
és kapaszkodj jól a szürke lovon,
szedjél szépséget az akác ágain,
kössed magadhoz a boldogság szárnyait

Hullnak az emlékek

Hullnak az emlékek,
mint a sárga levél,
mint a fojtott csendben
az elfáradt remény

Lassan folydogálnak
a hunyorgó napok,
némán tekeregnek
a kopott illatok

Az utcaköveken
botladozik a fény,
ábrándokat kerget
a virágszóró rét

A málló falakon
az idő kesereg,
siratja fájdalmát
a bágyadt szerelem

A fákon dúdolgat
a lágyan lengő szél,
rásimul a múltra
a kékben fürdő ég

Hajnali szél fúj a tájon

Hajnali szél fúj a tájon,
harmat cseppje csüng a fákon
és a kinyílt rózsaszálon
tisztán cseng a szó a szájon

Mikor a szél mocsárba ér,
bűzös felhőt kavar az ég
és a sápadt szorongásban
néma lesz a szó a szájban

Hiába kiáltok

Hiába kiáltok,
hiába sírok,
hiába mondom,
hogy fáradt vagyok,
hogy zuhannak reám
a hajszás napok
és reménytelen lesz
a holnapom

Hiába kiáltok,
hiába sírok,
hiába mondom,
hogy görcsbe vagyok,
hogy fuldoklik a vágy
a balga napon
és gyönyörtelen lesz
a holnapom

Hiába kiáltok,
hiába sírok,
hiába mondom,
hogy árva vagyok,
hogy pusztul a szépség
a véres napon
és számkivetett lesz
a holnapom

Mindig vigyáztál rám

Édesanyámnak

Mindig vigyáztál rám,
nehogy bajom essen,
nehogy a félelem
gyávaságba ejtsen,
nehogy a tűző nap
égesse ajkamat
és szégyen pirítsa
gyermeki arcomat,
nehogy a sasmadár
ölelje álmaim
és tekergő vihar
törje le szárnyaim,
nehogy rontás üljön
a virrasztó csenden,
béna balgaságba
merüljön a lelkem,
nehogy bágyadt gyönyör
hordozza a vágyam
és kínok korbácsa
ostorozza lázam,
nehogy tépett sebbel
járjam a világot
és csóktalan hagyjam
a lecsurgó álmat

Nem tudtam, hogy merre járok

Nem tudtam, hogy merre járok,
csak szálltam a könnyű szélben
és ábrándjaim ringattam
az elcsitult csend ölében

A markomban szorítottam
az elmúlt idő romjait,
sóhajtozva keseregtem
a kihalt vágyak szárnyain

Nem is tudom, hogy jutottam
a kóborló nap végére,
hogyan jutottam az estének
a holdon csüngő keblére

Köröttem már alszik a csönd

Köröttem már alszik a csönd,
lámpát gyújtott a sötét,
hullajtja a sugarait
a holdvilágba bújt remény

Némán kacag a fájdalom
a kínos könnyek tetején
és káromkodik az este
az elszalasztott csókokért

Nem mérheted hosszát

Nem mérheted hosszát
a főlzálló fénynek,
a világtalan hold
csillogó szemének,
a szerelmi gyönyör
kíváncsi kedvének

Nem mérheted hosszát
a nyári szépségnek,
a hajnali harmat
lecsurgó cseppjének,
a szerelmi gyönyör
parázna ízének

Nem mérheted hosszát
a fáradt estének,
a hulló csillagok
kiszakadt lelkének,
a szerelmi gyönyör
könnyes gyötrelmének

Mennyi minden ütött minket

Mennyi minden ütött minket,
óh, én édes istenem,
nem is tudom felsorolni,
ki ellenünk vétkezett,
ki kopasz fáról csüngve nézte
az elkóborló hegyeket
s ránk zúdított a tajgákról
egy felbőszített sereget,
ki borzongó csöndben verte
a haldokló testeket
s néma szavak sikolyából
öntött páncél vermeket,
ki a porban fojtogatta
a kitesztelt lelkeket
s tátott szájjal fölhabálta
a megszelídült berkeket,
ki messzi földre kergette
a pogány hitű szenteket
s bitófára akasztotta
az ősi magyar neveket,
ki szárnyatlan szárnyon hagyta
a szállni tudó szellemet
és siránkozó szélbe fújta,
ki álmodozni szeretett,
ki átkait ölelgette,
mikor már könnyezett az ég
és a mámor gyöngyeiben
fetrengett a meztelen kéj.

Mennyi minden ütött minket
óh, én édes istenem,
mikor fénylő napsugárból
festettünk sötét felleget
és zsoltárok dallamából
kevertünk gyászos éneket,
mikor csörgő patak partján
szórtunk el hervadt könnyeket
s a hazugság gödreiből
csináltunk tündéerkerteket,
mikor titkot kötögettünk
gerinctelen estékkal
s fájó füstöt eregettünk
a ránk boruló emlékkal.
Mennyi minden ütött minket
és te hagytad istenem,
nézz le ránk a magasságból,
én nyújtom már a kezemet.

Csillagtalan éjszakákon

Csillagtalan éjszakákon
már csak te vagy énnekem,
bújj hozzám a sápadt fényben,
hadd fogjam meg a kezéd,
hadd ringassam szavaidat
csókra éhes ajkamon,
hadd öleljem vágyaidat
a bársonyos harmaton,
hadd mondjam el az eskümet
égbe nyúló hegyeken,
hogy hömpölygő napsugárban
csak te vagy már énnekem

Itt vagy velem, mint az álom

Itt vagy velem, mint az álom,
mint a hold az éjszakákon,
mint a szél az öreg fákon,
csillogás a napsugáron

Itt vagy velem, mint a mámor,
mint a vágy a forróságon,
mint a harmat a szűz ágon,
felhőkön a nyári zápor

Itt vagy velem, mint az alkony,
mint a ránc a fáradt arcon,
mint a csönd az alvó ágyon,
fájó seb a nyomorgáson

Itt vagy velem, mint a hajnal,
mint a csillagon a dallam,
mint a csók a csókos szádon,
illatod a virágszálon

Itt vagy velem, mint az álom,
szerelmeddel égre szállok,
odafent majd vágyva várok,
a holdfényben hozzád járok

Ki állítja meg?

Ki állítja meg
a sikoltó napot,
izzó napsugárban
szétporló harmatot,
a hajnalt, az alkonyt,
az arcokra csapót,
a süllyedő hajón
kóborló csalót?

Ki állítja meg
a vérző sebet,
az átkokat szóró
szervedélyeket,
a bajt, a bánatot,
a tévelygő papot,
krisztusi hitben
lehulló csillagot?

Ki állítja meg
a vakmerő csendet,
az égen szomjazó
gőgös szerelmet,
a füttyöt, a szelet,
a pókhálós percet,
a gyönyör habjain
hullámzó estet?

Ki állítja meg
a borzongó magányt,
az elnyűtt félelem
poshadó szavát,
a jajt, a zajt,
a rongyra dobott óhajt,
a temetőben járó
álmodozó sóhajt?

Ki állítja meg
a süllyedő reményt,
a poklok mélyében
sarjadó eszmét,
a vádat, a vihart,
az örökös zavart,
a sorsunkat hordó
pusztuló avart?

Ki állítja meg
a dübörgő eget,
a képen kerengő
szörnyűségeket,
a gyávát, a gyilkost,
a győzteseket,
a futni kényszerült
embereket?

Mint a csend az alkonyon

Mint a csend az alkonyon,
ül a vágy az ajkamon,
várja azt a csillagot,
amelyik majd felragyog,
amelyik majd álmot ad,
fölkapja a szárnyamat,
elvisz engem messzire,
hegyen túli tengerre,
megfürösz a csókokban,
égből hulló vágyakban,
letakar a mámorral,
kéjből kötött bársonnyal,
mire már a hajnal ér,
világos lesz fent az ég,
átölel a szenvedély,
szerelmet fúj majd a szél

Mennyire szerettem

a hajnali csendet

Mennyire szerettem
a hajnali csendet,
amikor a napfény
ölelgette lelkem,
amikor a levél
nagyokat ásított
s az ágon maradt fény
a markomba hullott

Mennyire szerettem
a hajnali csendet,
amikor a szívem
dallamokat zengett,
mikor a fűszálak
még begyesen álltak
s az illatok között
vágyaim cikáztak

Mennyire szerettem
a hajnali csendet,
amikor a mosoly
csábította kedvem,
amikor rám nézett
az ébredő világ
s arcom simogatta
a tűzpiros virág

Mennyire szerettem

az alkonyi csendet

Mennyire szerettem
az alkonyi csendet,
amikor rám hajolt
a jóságos este,
amikor szabadon
repültem az égen,
csillagot csodáltam
csörgedező szélben

Mennyire szerettem
az alkonyi csendet,
amikor sötétben
fényt fogott a lelkem,
amikor bolyongtam
a tenyéryi térben
és ibolyát szedtem
álmodozó réten

Mennyire szerettem
az alkonyi csendet,
mikor földre hullott
a tépett nyár teste,
amikor ölemben
kóstolgatott a szó
és vágyaimba bújt
a szeretkező hold

Mért bántják egymást?

Mért bántják egymást
az égi fellegek
és vetnek szikrákat
búzaföld felett,
mért bántják egymást
a fölkelő szelek
és gyújtanak lángra
szalma szérűket,
mért bántják egymást
az égi fellegek
és vernek villámmal
sápadt egeket,

mért bántják egymást
a kóborló ebek
és marnak a farba
fájó sebeket,
mért bántják egymást
a szelíd verebek
és tépik tollukat
törött cserepen,
mért bántják egymást
a kóborló ebek,
űzik pusztulásba
saját vérüket,

mért bántják egymást
a gyarló emberek
és szórnak szerte szét
átkos permetet,
mért bántják egymást
a szerető szívek
és szúrnak szívtelen
vérző lelkeket,
mért bántják egymást
a gyarló emberek
és kötnek kötélre
szabad szellemet?

Hetvenen túl már

Hetvenen túl már
halványabb az ég,
zörgő csigolyákon
fújdogál a szél

Hetvenen túl már
lomha lesz a nyár,
könnyeit szórja
hulló fény után

Hetvenen túl már
álmos illat vár,
a kacér idő
csóktalanul száll

Hetvenen túl már
csendesebb a vágy
és az estéken
tücsök muzsikál

Mért akar az fent maradni?

Mért akar az fent maradni,
vágyainkból sorsot kötni,
aki nem tud kérve kérni,
szellők hátán csúcsra érni,
aki nem tud büszkén várni,
szép szavakkal szóba állni?

Mért akar az fent maradni,
ezer évet szétszaggatni,
aki nem tud hitet adni,
rablelkünket simogatni,
aki eldob hites álmot,
összekoldult barátságot?

Mért akar az fent maradni,
kufárokat korbácsolni,
aki nem tud lángra gyúlni,
szépségekkel ábrándozni,
aki nem tud égre szállni,
őseivel együtt hálni?

Mért akar az fent maradni,
aki nem tud elnémulni,
aki nem tud szégyenkezni,
fájdalmában földre hullni,
aki nem tud boldog lenni,
mosolygósan ébredezni?

Mért akar az fent maradni,
sötét estétet csaholni,
aki nem tud hajnalt hozni,
a napfényből csókot adni,
aki nem tud hátralépni,
megbékélve imádkozni?

Vajon milyen lesz az este?

Vajon milyen lesz az este,
mikor már elmerül a fény,
mikor a csend ölelkezik
a sötétbe bújt föld felén,
mikor az ég csillogása
a báméskodó holdra ér
és az alvó éjszakában
a fákon fújó szél beszél?

Vajon milyen lesz az este,
mikor rám hajol az ég,
mikor kitárt karjaim közt
elszunnyad a fáradt fény,
mikor hulló pillanatban
csak csábos csókod tüze ég
és zümmögő sóhajokban
gyönyört szór majd a buja ég?

Járom a temetőket

Járom a temetőket,
a gazzal benőtt utat,
keresem a holtak között
a porba hullott múltat

Járom a temetőket,
a gazzal benőtt utat,
keresem a sírok között
az égbe futó utat

Odakint még piroslik a nyár

Odakint még piroslik a nyár,
nagyokat markol a hulló fénysugár,
szélnek ereszti csüngő illatát,
csókkal színezi az erdők mosolyát

Odakint még piroslik a nyár,
de a lelkemben már sír a szomjúság,
rongyos felhőkön száll az elnyűtt
vágy,
ajkamon pihen a megvénült világ

Milyen régen volt már

Milyen régen volt már,
istenem, de régen,
mikor önfeledten
futottam a réten,
futottam, nyargaltam
versenyben a széllel,
még a nagy felhők is
álmélkodva néztek

Nem tudtam én akkor,
hogyan csodában élek,
hogyan a boldogságot
fürösztöm a fényben,
hogyan arany szárnyakon
repülök a nyárban
és a pacsirtákkal
üzenek anyámnak

Nem tudtam, hogy hozzá
szótlán is elérek,
ágaskodó csendben
ott vagyok ölében,
hogyan a lábnyomában
bársonyos fű terem
és a napsugárban
mindig csak ő nevet

Ma már mindent tudok,
de egy kicsit későn,
nem szólhat ő hozzám,
csak a messzi égből,
csak onnan nézheti
lassuló futásom,
a lombtalan lombon
csüngő csacskaságom

Álmos kis utcában

Álmos kis utcában
lassan dőcög a csönd,
csak néha harsan föl
a kuncogó öröm

Kopaszodó fákon
üres már a fészek,
ősz esőkre vár
a szomjazó lélek

A fénytelen égből
lecsurog az este,
messze szállt a napfény,
nagyon, nagyon messze

Te vagy a sóhajom
Bogikámnak

Te vagy a sóhajom,
te vagy az ajkamon,
te vagy a csillogás
az ezüst hajnalon

Te vagy a mosolyom,
te vagy a karomon,
te vagy a szépségen
kísérő dallamom

Te vagy az angyalom,
te vagy a nappalom,
te vagy az éjszaka
a forró vágyakon

Te vagy a sejtelem,
te vagy a szerelem,
te vagy az időben
lecsüngő végtelen

Te vagy az életem,
te vagy a mindenem,
te vagy a tiszta fény
csillagos egeken

Az égen már alszik a csönd

Az égen már alszik a csönd,
összehajoltak a vágyak
és a gyönyör csillagain
szerelmesek éjszakáznak

Az égen már alszik a csönd,
messze robogtak a vágyak
és az álmos csillagokon
szétszórt csókok éjszakáznak

Vigyázzatok a világra

Vigyázzatok a világra,
kik ringatjátok álmaid,
kik napfényben kószoljátok
gyöngyharmatos vágyait,
kik mámoros öleléssel
csüngtök parázna ajkain,
kik bágyadt kéjjel zokogtok
kicsattanó csókjain

Vigyázzatok a világra,
kik csapkodjátok szárnyait,
kik csordába terelitek
megalázott romjait,
kik imbolyogva hajóztok
a mocsár poshadt vizein,
kik hazátlan porban kúsztok
hegygerincek tetein

Vigyázzatok a világra,
kik vaksötétben őrzitek,
kik kóborló bűnök között
éjnek éjén féltitek,
kik számúzóttak könnyein
sikoltó oltárt emeltek,
kik akácfaerdőjében
szép szavakat görgettek

Szeretném megfogni

Szeretném megfogni
a hajnali csendet,
gyenge fűszálakon
a harmatos cseppet,
rohanó időben
az álmodó percet

Szeretném megfogni
puha, bársony kezéd,
arcodat csókoló
lágyan fújó szelet,
lelketet öntöző
boldogságos eget

Szeretném megfogni
hallgatag hűségéd,
kolduló estéken
suttogó emléked,
szurtos éjszakákon
felfénylő szépséged

Szeretném megfogni
a hajnali csendet,
akác illatában
szerte hulló szentet,
a múlt időben
rám tekintő percet

Haldokló levelek

Haldokló levelek
hullnak az ölembe,
fonnyadt rózsafákat
szorítok szívemhez

Báméskodva nézem
a kifakult mezőt,
számolom, számolom
a virrasztó időt

Nem tudom, hová visz,
a fájó ölelés,
a tömény füstbe szállt
dudorászó remény

Nem tudom, lesz-e még
 eget perzselő nyár,
 lesz-e még ajkamon
 szótröpítő világ

Ki tudja, mi lesz itt?

Ki tudja, mi lesz itt,
merre fordul az ég,
mikor lesz a fákon
lombfakasztó fény,
mikor lesz rózeláng
tékozló kerteken,
muskotályos illat
a szőlőhegyeken,
mikor lesz kacagás
az elhullt bűn felett,
záporos napsugár
tavaszi földeken,
mikor lesz langyos szél
viharos tengeren,
maroknyi szerelem
hervatag lelkeken?

Zúgnak a harangok

Zúgnak a harangok
az elcsitult csendben,
sírnak a csillagok
a kifosztott fényben

Csak a hajnal kacag
a mámoros égen,
irgalmas gyönyört hord
bűnbocsátó szélben

Búcsút intett a nyár

Búcsút intett a nyár
a sárga lombokon,
sír a fáradt lelke
nyújtózó árnyakon

Olyan magányos lett,
mint a ballagó hold,
mint a vágyak után
a múltba hullott csók

Talán nem is tudja
a vérző felhőkkel
hogy visszajön hozzánk
csillogó szemekkel

Hittem, hogy megváltom

Hittem, hogy megváltom
a fázós estéket,
csillagokat szórok
zúzmarás testére,
hogy szelíd szavakkal
a lelkébe látok
és messze kergetem
a lidérces álmot,
hogy fölkapja a szél
a keserű átkot
és vállamon viszek
kamasz boldogságot,
hogy könnyet csókolok
az árva sikolyban,
vágyat szorongatok
meztelen markomban,
hogy együtt sírok majd
búcsúzó fecskékkel
és vígan vigadok
a megszült reménnyel

Itt vagy velem

Itt vagy velem,
mert téged akarlak,
mert álmodó szívemmel
gyönyörben ringatlak

Maradj velem,
mert nálad maradtam,
mert zokogó szívedből
esti dalt hallottam

Fuss el velem,
mert hozzád szaladtam,
mert égi csillagokból
tisza fényt szaggattam

Hosszan alvó éjszakában

Hosszan alvó éjszakában
átölelt a részeg vágy
és a cédaszárnyú csöndben
ajkadhoz tapadt a szám

Virágszóró puha csókok
szálltak, mint a napsugár
és a kéjes éjszakában
harmat cseppje hullt reám

Nem nézi arcomat

Nem nézi arcomat
a csillogó szépség,
csak a szerelemben
bujkáló reménység

Nem hallgat szavamra
csak a dübörgő csend,
az égen heverő
álmatlan szerelem

Nem világít itt már
csak a gyertya lángja,
a koldus szerelem
gyöngyöző orcája

Szüntelen kereslek

Szüntelen kereslek
a tündöklő égen,
a hajnali fényben
kergetőző szélben,
a kinyújtott kézben
perzselődő vérben,
a meztelen éjben
álmodozó kéjben,
a titkot hordozó
lepkeszárnyú légben,
a tiszta zenében
ébredő szépségben

Fejünk felett szállnak

Fejünk felett szállnak
a kifacsart napok
és nem látja senki
a csüngő holnapot,
nem tudja senki sem,
hogy mire ébredünk,
milyen lesz a hajnal,
amikor felkelünk,
milyen lesz a napfény,
amikor földet ér,
amikor a gyermek
anyai csókot kér,
milyen lesz az este
a hideg havason,
ha nem gyújtanak fényt
az égi csillagok,
ha nem ballag velünk
a csendes álmodás,
nem borul lelkünkre
megtisztult ragyogás.
Nem tudja senki sem,
hogy mi lesz majd velünk,
ha a békétlenség
föllázad ellenünk,
ha viharba hullnak
a virágzó napok,
ha bimbókat törnek
a nyári záporok.

Nem tudja senki sem,
hogy mi lesz majd velünk,
ha a puszta éhség
fölfalja kenyerünk,
ha a gyarlóságtól
véres lesz a kezünk
és a senki földjén
szüntelen vétkezünk

Lelket cserél, ki hazát cserél

Lelket cserél, ki hazát cserél,
ki jobb sorsától gyönyört remél,
ki azt hiszi, hogy csillogástól
mosoly lesz a dermedt tájon,
hogy az álmok levetkeznek,
könnyen mindent elfelednek,
hogy tavasz lesz a kopasz fákon,
hitehagyott napsugáron,
azt hiszi, csak odébb állott,
ki a jóra, szépre vágyott
és nem hagyott ott boldogságot,
szárba szökkent szép virágot.
Tán nem hiszi, hogy rémült csendben
szívet szül a szerelemnek,
hogy derékba tört akácágon
nem sírnak a sóhajtások,
hogy az ősök szent porából
nem hull majd rá fájó álom
és a dölyfös idegenben
nem vágyik majd kék egekre

Hangtalan holdfényben

Hangtalan holdfényben
úsznak az emlékek,
langyos szellő viszi
az alvó estéket

A csóktalan csendben
sírdogál az álom,
parázna vágy sikolt
az ébredő fákon

Sűrű szegénységben

Sűrű szegénységben
araszol az este,
szomorú szégyen csüng
a sóvárgó csendben

Ha néha megsánják
a kolduló percet,
a könnyes könyörgés
megfojtja a lelket

Idegen lettem már

Idegen lettem már
e szélhordta tájon,
ahol napfényt ittam
tűzben fürdő nyáron,
ahol rám hajoltak
a mélabús álmok,
ezüst ködbe bújtak
az őszi virágok,
ahol ölbe kaptak
az utcai srácok,
szálltak szerelmesen
könnyes sóhajtások,
ahol hallgathattam
a zokogó időt
és markomba fogtam
a zöldellő mezőt,
ahol nekem mesélt
a csillagszemű ég,
harmatos hátán vitt
az ábrándozó szél,
ahol sírni tudtam
ha könnyes lett az ég,
ha elnyelte a sár
a kiszakadó fényt,
ahol társat talált
a reménykedő szép,
hamvas szavakra hullt
a születő emlék,
ahol élni mertem,
mert szerettük egymást,
mert tűztáncba vittük
a leányok csókját

Vajon a csend mire gondol?

Vajon a csend mire gondol,
mikor álomba merül,
mikor tétlen napok után
puha ágyába kerül,
mikor szótlan falak között
minden elhallgatott már
és az ajkát szorongatja
a bénító némaság?

Mi az, ami fölriasztja?

Mi az, ami fölriasztja
a rongyba kötött álmot,
ami csöndben élesztgeti
a pislákoló lángot,
mi az, ami földübörög
a lelkek némaságán,
ami este feloldozza
a bűnök gyarlóságát?

Nyikorognak már

Nyikorognak már
az elnyűtt évek,
együtt feszengek
az őszi széllel

Magamhoz veszem
az idő lelkét,
vállamra rakom
a fáradt estét

Küldök majd én neked

Küldök majd én neked
csipkebogyós álmot,
napsugárba kötött
gyönyörű virágot,
erdők sóhajában
zsongó nyírfaágot,
múló napok után
nyári éjszakákat

Ma már sokat ér

Ma már sokat ér
egy hajnali fény,
egy csók, egy álom,
egy ébredés,
egy száj, egy szó,
egy költemény,
egy kéz, egy érv,
egy tisztesség,
egy kérés, egy kétség,
egy istenség,
egy hit, egy hűség,
az emberség

Mennyi mindent sodor a szél

Mennyi mindent sodor a szél,
letört gallyat, síró zenét,
korhely csendet, rokkant reményt,
felhők száján csurgó napfényt,
visz magával porfelleget,
vinnyogtató gyarló kezet,
illatot és szeretetet,
szépre áhítózó eget,
fölkapja a fojtó átkot,
a bujkáló zsarnokságot,
füstöt, rácsot, barikádot,
hajnalodó barátságot,
letépi a jajt a fákról,
vércseppet az éjszakáról,
iszonyt, könnyet, kacérságot,
mosolygást a holdvilágról,
átrepít a pusztaságon,
hegyeken és szalmaszálon,
vakságon és szócsatákon,
viharban szült új világon

Olyan az ős, mint az álom

Olyan az ős, mint az álom,
tarka szőnyeg csüng az ágon,
fény tekereg a fák között,
a csend meg csendbe öltözött

Néha felsír a fájdalom
a ködben úszó hajnalon,
de ilyenkor az ajkamon
búcsúzkodnak az angyalok

Csókot szórnak szét a szélben,
könnyet visznek a napfényben,
ráborulnak az egekre,
sajnálkozó szép szemekre

Üvöltenék, mint a vadak

Üvöltenék, mint a vadak,
de arcon csapnak
a béna szavak,
dübörögnék, mint egy csapat,
de félttem tőlük
a magányomat,
könyörögnék, mint a papok,
de áldás helyett
a bűnbe futok,
szállva szállnék, mint a sasok,
de szárnyatlanul
a földre bukok

Nem szereti senki

Nem szereti senki
a porló világot,
mikor csillagokban
fuldoklik az álom,
mikor már vértelen
a ránk boruló ég,
fonnyadt fűszálakon
földre csurog a fény,
amikor fészket rak
az örökös sötét
és messze-messze száll
az éltető remény

Tudod, ha majd égre szállok

Tudod, ha majd égre szállok,
hozzád mindig visszajárok,
elmondom majd miket láttam,
hogy odafent mit csinálnak,
hogy beszélnek a csillagok,
merre szállnak az angyalok,
ki ébreszti fel a reggelt,
sírnak-e ott könnyes szemmel

Elmondom majd azt is néked,
mit hozzád fel majd az égre,
mit tegyél a serpenyőbe,
világtalan sors kezébe,
hogy sáfárokodj a testeddel,
megszelídült szép lelkeddel,
hogy mondj búcsút álmaidnak,
vadvirágos vágyaidnak

De elmondom azt is néked,
várni foglak fent az égen,
ott leszek a fény peremén,
felmagasló hegy tetején,
ott, ahol a holdat látod,
ahol esténként majd járok,
onnan nézlek kéklő szemmel.
vágyakozó türelemmel

TARTALOMJEGYZÉK

Fehér fényt csiholok
Nem tudok én már
Nélküled a szél se rezzen
Még most is emlékszem
Hiába hull a levél
Bámulom a dülleedt csendet
Az arcodat nézem
Tudod-e, hogy hányszor mondtam
Bolyongtunk az esti csendben
Hiába ütnek ránk
Földönfutó lett az álomom
Vajon meddig bírom?
Vigyázz magadra, vigyázz nagyon
Hullnak az emlékek
Hajnali szél fúj a tájon
Hiába kiáltok
Mindig vigyáztál rám
Nem tudtam, hogy merre járok
Köröttem már alszik a csönd
Nem mérheted hosszát
Mennyi minden ütött minket
Csillagtalan éjszakákon
Itt vagy velem, mint az álom

Ki állítja meg?
Mint a csend az alkonyon
Mennyire szerettem a hajnali csendet
Mennyire szerettem az alkonyi csendet
Mért bántják egymást?
Hetvenen túl már
Mért akar az fent maradni?
Vajon milyen lesz az este?
Járom a temetőket
Odakint még piroslik a nyár
Milyen régen volt
Álmos kis utcában
Te vagy a sóhajom
Az égen már alszik a csönd
Vigyázzatok a világra
Szeretném megfogni
Haldokló levelek
Ki tudja, mi lesz itt?
Zúgnak a harangok
Búcsút intett a nyár
Hittem, hogy megváltom
Itt vagy velem
Hosszan alvó éjszakában

Nem nézi arcomat
Szüntelen kereslek
Fejünk felett szállnak
Lelket cserél, ki hazát cserél
Hangtalan holdfényben
Sűrű szegénységben
Idegen lettem már
Vajon a csend mire gondol?
Mi az, ami fölriasztja?
Nyikorognak már
Küldök majd én neked
Ma már sokat ér
Mennyi mindent sodor a szél
Olyan az ősz, mint az álom
Üvöltenék, mint a vadak
Nem szereti senki
Tudod, ha majd égre szállok

**EDDIG MEGJELENT
VERSKÖTETEIM**

Miért mondd?

Debrecen, 2000

Kigombolnám fázós szívem

Debrecen, 2001

A fecsegő vízparton

Debrecen, 2002

Szépséges fatornyok

Debrecen, 2002

A csillagparipák

Debrecen, 2002

A meghajszolt szerelemben

Debrecen, 2003

Esti Könyörgés

Debrecen, 2003

Az ezüsthajú égen

Debrecen, 2003

Őszi fények

Debrecen, 2004

Tépázott gyönyörben

Bényi Árpád rajzaival

Debrecen, 2005

Égig érő puha csendben
László Ákos rajzaival
Debrecen, 2005

Lassan hull a hervadás
Cs. Uhrin Tibor rajzaival
Debrecen, 2005

Csak a harmat kacag
Vincze László rajzaival
Debrecen, 2006

Nyárvégi estéken
Bényi Árpád,
László Ákos,
Cs. Uhrin Tibor,
Vincze László rajzaival
Debrecen, 2006

Fehér fényt csiholok
Debrecen, 2007

Ezt a kis kötetet az élet szerkesztette.
A versek úgy követik egymást,
ahogy megszülettek. Ezért néha
hasonló vagy éppen ellentétes
érzések, gondolatok kerültek
egymás mellé.

Hol a csillogó napsütés, hol az esős,
szomorkás este, hol az öröm, hol a
bánat, hol a remény, hol a
reménytelenség hangulata diktálta,
formálta a verset.

Így egy kicsit tükre is ez a kötet az
élet változó és sokszínű világának.